

Carta de Nadal 2015 de l'Abat General OCist

Misericordiosos com el Pare

Roma, 8 desembre 2015
Solemnitat de la Immaculada

Estimadíssims!

Us escric aquesta carta de Nadal mentre comença el Jubileu de la Misericòrdia, i em sento unit a cadascun de vosaltres, i amb vosaltres al Papa i a tota l'Església, en el desig de viure intensament aquest «any de gràcia del Senyor» (Lc 4,19).

Experiència de la gràcia en la unitat

Sant Bernat escriu en un sermó: «Ens planyem perquè ens falta la gràcia; però seria més just, segurament, que la gràcia es planyés perquè nosaltres li faldem» (*De diversis*, 17,1). Sí, sovint faldem a la gràcia perquè no l'acollim, no ens deixem omplir d'ella. I tractem la gràcia com si fos un tresor que Déu guarda gelosament i dispensa només amb comptagotes si és que ho mereixem. A la Bíblia, però, la gràcia coincideix

amb la misericòrdia, i en Crist se'ns ha revelat i demostrat que el desig de Déu és de vessar-la sobre nosaltres com «rius d'aigua viva» en el do de l'Esperit Sant (cf. Jn 7,38-39).

Recordo, amb viu agraïment, l'experiència que vàrem fer amb tots els superiors de l'Orde durant l'últim Capítol General. Vàrem percebre en nosaltres i entre nosaltres una unitat i un desig de comunió que superaven les nostres capacitats i les nostres intencions. M'adono que si el Senyor va fer possible una experiència com aquesta en aquells dies i en aquella ocasió és perquè desitja continuar aquesta obra de gràcia entre nosaltres i a través nostre. Ara tenim la responsabilitat de no faltar a aquesta gràcia, de deixar-la rajar en tot el nostre Orde i vers totes les persones i les situacions que Déu ens confia.

Però, a fi de no viure aquest sentiment i aquesta responsabilitat d'una manera vaga, és bo que ens preguntem: de quina manera, durant el Capítol, ens vàrem adonar que estàvem vivint un moment particular de gràcia? Què ens va alegrar i meravellar realment en aquells dies? Certament no la situació cada vegada més fràgil i precària de la major part de les nostres comunitats, confrontades a dificultats més i més grans. Crec que el que de debò va alegrar i meravellar els membres del Capítol General va ser precisament la gràcia de la unitat. Vàrem fer l'experiència d'una comunió fraterna més profunda que les nostres diferències i més gran que els nostres esforços. Sentíem enmig nostre la presència del Senyor que ens donava el seu Esperit, la seva caritat, la seva misericòrdia. I aquesta experiència ens omplia de goig, de pau i de vigor per continuar plegats, amb confiança, el camí.

El carisma és la comunió

Sovint reduïm la comprensió del carisma d'una família religiosa a allò que es fa o s'hauria de fer, o a la manera com vivim o hauríem de viure. O bé pensem en el carisma com en una gràcia rebuda i viscuda correctament només en el passat, pels qui ens han precedit, pels fundadors i pels sants, i ens sentim indignes d'uns pares tan perfectes. Tal vegada seria més útil i més fecund si compenguéssim el carisma de la nostra vocació com a unitat, és a dir, com el lloc de comunió fraterna on Déu ens crida a pertànyer. El carisma és la «gran família», la comunitat de persones a les quals hem estat confiats per l'Esperit Sant per seguir Jesucrist. Per això som fidels al nostre carisma en la mesura que som fidels a la unitat entre nosaltres i en Crist, una unitat que és gràcia de l'Esperit, en el qual tota família reflecteix i encarna el misteri de l'Església: «la multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima» (Ac 4,32).

Comprenem ara que el que se'ns demana per continuar difonent l'experiència del Capítol General és sobretot la fidelitat a la unitat entre nosaltres que Déu ens regala i confia a la nostra cura.

Aquest compromís prioritari no ens tanca en nosaltres mateixos. De fet, veig que les comunitats que estan més unides, no tan sols formalment, a la superfície, ans en la

comunió en Crist, són també les més missioneres, les més irradiants. En això es reflecteix certament l'infinit misteri de la Trinitat en la qual «vivim, ens movem i som» (Ac 17,28). No hi ha unitat més concentrada i alhora més irradiant que la de les Tres Persones divines. Aquest misteri es reproduïx en nosaltres i entre nosaltres per gràcia. Acollir la gràcia de la unitat irradiant de la caritat és la gran tasca de la nostra vocació cristiana i monàstica. Una comunitat dividida, un Orde dividit, una Església dividida, es tornen més opacs, menys lluminosos, menys fecunds per a servir i estimar la humanitat.

Per això, el fet que el Jubileu de la Misericòrdia comenci poques setmanes després del Capítol és la gran oportunitat que ens ofereix l'Església d'aprofundir aquesta experiència. Conrear la comunió entre nosaltres, en les comunitats i entre les comunitats, és el que se'ns demana de fer per tal de no faltar a la gràcia que Déu vol escampar en nosaltres i a través nostre.

La responsabilitat de la reconciliació

La misericòrdia de Déu es reflecteix en el món humà a través precisament de la unitat que crea entre les persones. La Divina Misericòrdia resplendeix en la reconciliació entre els homes. El pare de la paràbola que acull el fill perdut que li torna, convoca de pressa tothom a compartir la seva alegria d'haver pogut abraçar novament el fill, però sobretot no descansarà fins que el fill perdut i retrobat no hagi fet les paus amb el germà gran (cf. Lc 15,22-24.28-32). També el fill que es creia just ha d'adonar-se que la seva fidelitat al pare no serà completa fins que no s'hagi reconciliat amb el germà. No es pot ser fidel a Déu si no s'és fidel a la seva misericòrdia. La nostra fidelitat és formal i trista si no és capaç de contemplar el cor del Pare i no el segueix fins a l'abraçada amb tots els germans, amb totes les germanes que ell espera, cerca, acull amb amor infinit.

Totes les paraules i paràboles de Crist sobre la misericòrdia de Déu ens empenyen a la responsabilitat de la reconciliació, de la unitat amb els germans i germanes que ell estima com ens estima a nosaltres. La reconciliació és en el fons l'única exigència de la misericòrdia de Déu, l'únic «preu» de la gràcia infinita del Pare.

«Perdona els nostres deutes, així com nosaltres perdonem els nostres deutors», ens fa pregar Jesús en la seva oració al Pare (Mt 6,12).

«Servidor dolent, quan vas suplicar-me, et vaig perdonar tot aquell deute. No t'havies de compadir del teu company, com jo m'havia compadit de tu?» (Mt 18,32-33).

«Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós» (Lc 6,36).

La misericòrdia que perdona el deute del germà és la gran responsabilitat del cristià, la gran responsabilitat envers l'amor del Pare, manifestat en el Fill mort i ressuscitat per nosaltres i en el do de l'Esperit Paràclit que purifica, renova i dóna vida als nostres cors de pecadors. Ser *misericordiosos com el Pare*, que és el gran tema

del Jubileu, és en el fons l'única comesa del cristià, l'única missió, l'única vocació a la qual la nostra llibertat està cridada a dir sí a qualsevol encontre, en tota circumstància. Tota la resta és conseqüència, tota la resta és gràcia que brolla i s'escampa d'aquesta font. Ser misericordiosos amb els altres com Déu ho és amb nosaltres vol dir senzillament permetre a la gràcia que ens és donada, de rajar a través nostre cap als altres. I la gràcia, com més la transmetem, més la rebem; com més surt de nosaltres cap als germans, més entra en nosaltres provinent del Pare.

La «porta santa» del monestir

Massa sovint, potser, oblidem que la cosa més important que ens demana sant Benet per viure la nostra vocació és precisament la misericòrdia que constantment reconcilia els membres de la comunitat. La Regla, en efecte, comença obrint la porta del monestir al fill pròdig que torna a la casa del Pare bo: «Escolta, fill, les prescripcions del mestre, para-hi l'orella del cor, i acull de bon grat l'exhortació del pare amorós i posa-la en pràctica, a fi que pel treball de l'obediència retornis a Aquell de qui t'havies apartat amb la desídia de la desobediència.» (RB Pròl 1-2)

En entrar al monestir, com en entrar a l'Església pel baptisme, ens trobem a la Casa del Pare que ens acull amb goig infinit perdonant-nos-ho tot i restituint-nos la gràcia de ser fills de Déu en Crist en l'Esperit Sant. Un cop a casa, ens trobem envoltats de germans i germanes que viuen la mateixa experiència. Se'ns demana de caminar plegats per tal d'esdevenir perfectes en la misericòrdia com el Pare. Un camí a vegades difícil, perquè ens exigeix de créixer en la humilitat que desarma de mica en mica el nostre orgull, la nostra set de domini, d'afirmació de nosaltres mateixos. L'energia que alimenta aquest camí és l'esperança que podem constantment en Déu, la misericòrdia que n'esperem des de la nostra misèria i la dels nostres germans i germanes.

Per això sant Benet culmina la llista dels instruments de santificació del capítol 4 de la Regla amb la confiança sense límits en la misericòrdia: «No desesperar mai de la misericòrdia de Déu!» (RB 4,74). Ens ho demana immediatament després d'haver-nos exhortat a «fer les paus (*in pacem redire*) abans de posta de sol amb qui s'hagi renyit» (RB 4,73). La confiança en la misericòrdia de Déu alimenta la nostra misericòrdia recíproca, per això tampoc no hem de posar límits a la nostra capacitat de reconciliació, perquè té en la caritat de Déu una font inexhaurible.

Aquesta és la comesa essencial de qualsevol cristià i, en particular, de qualsevol monjo i de qualsevol monja en la seva comunitat. Una comesa que és missionera, perquè fa de les nostres comunitats un signe i un instrument del miracle de la reconciliació, el gran miracle que el Pare misericordiós ens urgeix de dur a terme avui més que mai en la realitat humana del nostre món.

No anteposar res a la misericòrdia

Caldria que, sota aquesta llum, tota comunitat considerés la seva manera de viure, d'estar junts, i els instruments que la Regla de sant Benet i els nostres pares i mares cistercencs ens ofereixen per contemplar i viure la Divina Misericòrdia. Voldria que en aquest any ens ajudéssim sobretot en això. Un Any Jubilar és una ocasió privilegiada per renovar la nostra concentració en allò a què estem essencialment consagrats en la nostra vida i vocació, fent una mica de «dejuni» de tantes altres ocupacions i preocupacions que ocupen en el nostre cor i en el nostre temps massa lloc robant-lo al que és veritablement essencial per a nosaltres, per a les nostres comunitats i també per a l'Església i el món.

L'autèntica conversió consisteix a concentrar-se en allò que realment ens salva: la misericòrdia de Crist que ens reconcilia amb el Pare, amb els altres, amb nosaltres mateixos, amb tota la creació, amb tota la realitat. Les comunitats i els seus superiors s'afanyen tan sovint per resoldre tants de problemes, reals certament, però no prioritaris. El papa Francesc, amb aquest Any Sant, ens demana que tornem a posar al centre de la nostra atenció, del nostre esforç per la conversió i del nostre compromís missioner, l'acolliment i el testimoni de la misericòrdia de Déu — «Misericordiosos com el Pare»— i en això toca el cor mateix de la nostra vocació, del carisma de sant Benet, de sant Bernat, de santa Gertrudis, de tots els sants dels quals som fills i hereus. El Jubileu ens toca al cor de la nostra vocació i, doncs, de la nostra joia més autèntica, que no pot ser altra de la joia que el Pare experimenta en perdonar i reunir tots els seus fills.

És aquesta la joia del Nadal, perquè Jesús ha nascut per a això, i ha vingut, i ha mort i ha ressuscitat per a això. Demanem a Maria, «Mare de Misericòrdia», que invoquem cada nit, arreu, amb el cant de la *Salve Regina*, aquesta joia de la reconciliació en la Divina Misericòrdia, entre nosaltres i amb tothom, i que sigui aquest el nostre bon desig nadalenc per a tot l'Any Sant!

Vostre,

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori
Abat General OCist